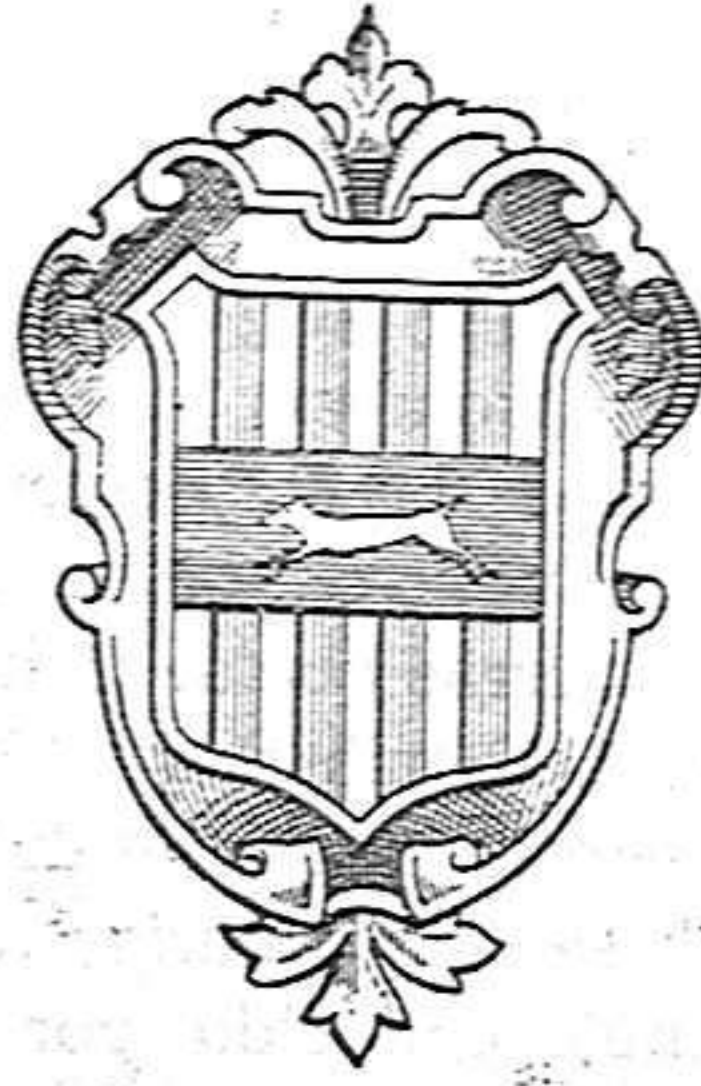

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 15 DE GENER DE 1916

Núm. 55

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Per dignitat i per patriotisme

(Glosa d'un parell d'idees d'En J. Novicow sobre la llengua i la nacionalitat, aplicada a la qüestió catalana.)

I
Çò que avui té la virtut d'aplegar-nos, de fer que una multitud compacta d'éssers conscients tengui un sol esperit, és la llengua; és çò per mitjà del qual nosaltres ens comunicam amb el proïsme; és el veïcol dels nostres sentiments i idees. Tothom posseeix una boca, uns ulls, una col·lecció de membres que constitueixen l'individualitat de cadascú; tothom ha nascut en una terra geogràfica o ètnicament delimitada on hi viuen també homes qui es diuen sos germans. De la mateixa fàisó, tot-hom parla una llengua que és la seva pròpia i inconfonible; la qual llengua, com la terra que habita, és la mateixa de sos germans de raça, d'aquells homes qui tenen mateixes consuetuds, mateixes aspiracions i àdhuc mateixos sentiments expressats amb aqueixes flors del jardí popular, anomenades cançons, que són de tots i de cadascú i que a tota una col·lectivitat produeixen sensació idèntica d'amor i d'enyorança de la cosa amada.

Nosaltres, mallorquins, com a homes que som, tenim una parla amb la qual rallam, parla qui nos agermana amb els habitants de les veïnes illes de Menorca i Eivissa i de les regions glòries de Catalunya, València i Rosselló, i la qual nos atrobam en el deure d'estimar i honorar per çò com devem estimar i honorar els nostres pares i fills, és a dir, tot el que per raó natural ens pertany esperitualmente. Cert que la mena nostre de parlar no és del tot ben igual de la dels perpinyanesos o barcelonins. El crit, l'expressió, l'ànima del llenguatge és la mateixa; mes, s'esdevé que cada paraula, amb tot i ésser única, ressona diferentment, segons les condicions diferents de cada contrada, cada vall, cada poblat on el mot percuteix d'un llavi a l'altre.

Així com, a gratsient i finguent-los bons i sans, no barataríem d'ulls o de braços, en no ser per una força major, tampoc la llengua maternal, la pròpia, no és substituïble per cap altra. Les idiosincracies peculiars de cada poble, sos sentiments i sa mentalitat no són canviabls, no són posticços, talment un capell o un vestit. La llengua, com a primera manifestació intel·lectual de l'home i un dels fenòmens psicològics més antics, es çò que més fermament dona caràcter i personalitat a l'individu. Creix sa importància amb el progrés de la civilització i de cada dia amb major interès, les castes diverses de rallar són estudiades científicament. La ciència és vinguda, altra volta, a constituir-se en la defensora dels pobles esclavissats (pel seu gust o per força) i en la enaltidora dels idiomes menyspreuats pel més estúpid dels egoïsmes i per la més depresiva de les estultícies.

La llengua—ha dit en Novicow—és com una síntesi espontània de les facultats mentals d'un poble. Això vol dir que qualsevol progrés intel·lectual (qualsevol demostració de la pensa, qualsevol exalçament de l'esperit fecundador), realitzat per un agrupament social, ve a reflectir-se dins el llenguatge. Això vol dir que el pensament, l'instant de fivantor, el moviment trascendental, tot allò perdurable, tot allò que no és anecdòtic d'un poble, deixa sa petjada en el còs de l'idioma.

El vocabulari i la fonètica són els testimonis fidedignes de la valor d'una societat. I nosaltres—cal proclamar-ho ben fort i ben alt—tenim un extensíssim vocabulari i cert jaent a concretar, a simplificar, a abreujar els mots. El gran Diccionari de la llengua catalana—l'obra del qual comença i empeny amb una constància i asiduitat exemplars al filòleg notable Mn. Antoni Me Alcover—demostra, de la fàisó més evident, el munt considerable de coneixements, concrets i abstractes, que hem assolits; i la fonètica dona una mesura exacta de la intensitat vital, de l'impuls indestructible i de la poixança mascle del nostre poble. El català és, per tal, un dels idiomes més perfets; en boca d'una societat conscient pot tornar-se un gros parpal de la pensa i una arma

poderosa. Per això, hi ha qui no pot comportar que gaudesca de les consideracions que's mereix i les quals obtindrà, perquè basta voler-ho i practicar-ho, anc que s'hi oposin els anacronismes imperants.

Sobre tot, l'activitat mental d'un poble se manifesta per mitjà de sa literatura, entenent amb aquest nom a més de les belles lletres, l'aplec d'escrius pertocant totes les branques del coneixement humà. Nosaltres—si bè no'ns podem acompanyar amb altres nacions qui presenten una literatura exuberant—també l'hem demostrada, al corrent del temps, aital activitat de l'intel·lecte. No ja quan el poble nostre obrava amb autonomia completa; no ja quan aparegueren, abans del XIII, proses, himnes i poemes de sabor relligiosa; ni quan s'escamparen, amb llur ufana, les heroiques cançons de gesta; ni quan En Guillem de Bergadà feia brunzir la disoluta i punyenta sátira i En Vidal de Besalú cantava sos poemes descriptius a les Corts d'Aragó i de Castella. N'hi ha prou remembrant l'opus grandios i admirabilíssim dol nostre Ramón Lull, el freturós; fent esment de les excelsituts de l'escola poètica catalana; i diguent que la llengua nostra era parlada i escrita, en segles millors per a la patria, per reis com el gran En Jaume, prosistes com En Bernat Metge, predicadors com St. Vicens Ferrer, poetes com N'Auzies Marc i historiadors com En Muntaner. Temps malestrucs vingueren i el dol va cobrir el casal antic. Mes, el sol de maig va tornar a encendre's i a escalfar les viles i muntanyes de la patria, i les flors de la renaixença primaveral ompliren amb el llur baume exquisit els vergers de la literatura nostra i portaren conort i esperança al cor dels estimadors de la terra. En Verdaguer i En Maragall lluíren com estels de primera magnitud i conqueriren l'admiració de tot el món. Arribà amb ells l'estol dels Guimerà, Bertrana, Casellas, Victor Català, Llorente i Apeles Mestres. I, aleshores d'ara, qui no s'és extasiat amb la poesia d'En Carner o amb la prosa àtica d'En Eugeni d'Ors? El moment de creixença està a punt d'acomplir-se; s'atraquen els jorns de plenitud; i ja pressentim l'hora de les coses ben fetes i acabades, l'època verament clàssica de la literatura nostra.

JOAN ESTELRICH.

Continuarà.

* Aqueix valió treball va ésser llegit per son Autor, En Joan Estelrich, a la vel·lada de la Dia-da de la Llengua Catalana, que ferem a Inca.

Inèdits

"TRES SONETS,"

«EL PA D'ÀNGELS»

Oh Pa dolç, oh Pa sagrat
de la santa Eucaristia,
vos sou vida i veritat
vos sou veritat i via!

Bon Jesús, Verb humanat,
qui nutriu l'ànima mia,
la taula que haven parat
ès taula de l'alegría.

Veniu, oh Jesús, veniu
i el cor nostre encalentiu
amb vostra flama serena...

L'ànima humil, virginal,
amb el *manà* angelical
s'assacia i se sent plena...

«A UN JOVE POETA»

Oh l'amable companyia
d'un hora-baixa tranquil!
jo, petit m'embadalia
amb vostra mussa gentil.

La vostra vena fluía
com un regalim d'Abril:
vostra rica poesia
era dolça i pastoril.

Bon amic, si jo sabia
la selva fresca i umbria
a on guardau l'auballó,

be hi vendria, be hi vendria
amb gran anhel, cada dia,
a omplir-hi el gerricó.

«MISSA NOVA»

Já heu arribat al Calvari
nou prévere del Senyor;
avui la vostra pregarí
volarà sobre 'l Tabor.

En vostre cor, fet sagrari,
guardareu al Creador:
vostre cor hospitalari
vessarà de zel i amor.

Are qui sabreu el blat
en aquest camp no segat
vos hi anireu cada dia

i, com Ruth, aplegareu
en gavelles tot arreu
els bens de l'Eucaristia.

B. GUASP d'Alaró.

Un plet a Blasco Ibáñez

Llegim en una revista agrícola de Madrid.
«La colonia de Blasco Ibáñez caducada.
—La Empresa colonizadora que intentó en
la Argentina el novelista valenciano autor
de «La Barraca» y de tantas otras obras, y

un tiempo figura de gran relieve en el republicanismo español, ha tenido un final desastroso, según lo acredita claramente la acusación que se le dirige de incumplimiento de sus compromisos con el Gobierno de la provincia de Corrientes, incumplimiento que da lugar a que se rescinda la concesión de tierras que se le había hecho.

En el mes de octubre de 1910, Blasco Ibáñez propuso la fundación de una colonia agrícola, que se denominaría Nueva Valencia, en el paraje conocido por Rincón de Lagraña, para implantar en la provincia los adelantos agrícolas de otros países y mejorar las condiciones del suelo con el cultivo intensivo, sometido a irrigación, y el trabajo de agricultores españoles, amaestrados con una larga experiencia. Se establecería a razón de una familia por cada cien hectáreas.

A ese efecto, el Gobierno expropió, previa la correspondiente ley, 5.000 hectáreas de campo en dicho paraje, de propiedad del doctor Toledo, y lo cedió a Blasco Ibáñez por el precio de coste, a pagar en diez anualidades; y también se obligó al comprador a instalar una máquina con potencia suficiente para regar 6.500 hectáreas, la que pagaría el Gobierno una vez hecha la instalación.

El Gobierno de Corrientes hace presente en su acción que el demandado había cedido la mitad de la concesión a Maximino Ruiz Diaz, y agrega que dichos demandados, no sólo no han cumplido con ninguna de las cláusulas del contrato, sino tampoco han abonado ninguna de las cuotas anuales a que estaban obligados, ni menos pagado las sumas que recibieron en calidad de adelantos para la compra de las maquinarias.

En vista de todo esto, aquel Gobierno cita por edictos a los de mandados, en razón a no conocerles domicilio, declarando rescindido el contrato de que se trata y sin efecto el derecho de dominio creado a favor de aquellos en 16 de noviembre de 1912, y condenándolos a restituir la posesión y dominio del campo Rincón de Lagraña, libre de toda ocupación extraña, y a reintegrar la suma que recibieron de 129.000 pesos, con más sus intereses, costas i daños y perjuicios.»

Que tall!... I aquest, en lo seu republicanisme vol salvar l'Espanya:

Colaboració

Premis als qui se'ls mereixen

Degut a circumstancies de la vida i a desenganys de cors desagraïts, llarc temps feia que la meva ploma descansava abandonada en son lloc; així és que avui al agafar-la altra vegada no és extrany la trobi roveïada i me costi treball fe que expressi els sentiments que animen el meu cor.

Son les nou i quart de la nit invernall del dia de cap d'any: Els carrers de la ciutat se troben deserts i las societats, casinos i

cafés, han perdut també aquell renou de discussions, crits, bullici i animació; sembla que la ciutat està dormida.

Dirigesc els meus passos mortals a la vivenda d'els meus pares, allà a on m'esperen ma esposa i mon tendre infant. Als pocs moments, unes rialles fresques i espontànies detenen el meu camí, escolti sent una veu que sembla sa d'un orador que parla a un públic numerós. ¡Ah, ja record! En el Centre d'Obrers Catòlics se celebra la Diada de la Llengua Catalana.

El portal d'entrada està impedit, se fa impossible penetrar an el local, però arrib a alcansar-ho per obrir-me pas una d'aquelles persones, a la qual agrasc l'atenció. Tomb el cap per donar una ullada i continuà la meva marxa, i llevors contemp una sala espaiosa, plena, plena de numeroses families allà congregades i embadalides en la audició d'una rondaia d'En Jordi d'es Recó que, benissim, el comerciant l'Amón Marián Aguiló, feia esclafí de rialles aquella gent en tant divertida contarella.

Al enfront de la sala s'aixeca hermós escenari, il·luminat i adornat, el qual ocupen distingides personalitats i a un d'els angles se veuen estols de joves que enrevoltats a un piano polsat per ma mestre, entonen afuadíssimes cançons catalanes que aplaudeix, l'auditori cautivat, amb molt d'entusiasme. Una nota molt simpàtica. En el fons de l'escenari s'alsen entrelaçades una amb l'altra, les banderes espanyola i mallorquina.

Me diuen que han pronunciat discursos, els intel·ligents Andreu Caimari, Mossen Pep Aguiló Pvre. i el notable gramàtic Joan Estelrich.

¡Que preciosa és aquella reunió!

¡Quants de joves e-hi ha que són el pervenir del dia de demà! Allà se cultiva sa bona lectura, sa sembra sa bona llevó, sa sent sa bona música, sa rendeix tribut a las Belles Arts.

Allà se veuen persones instruïdes que gustoses i desinterasadament se mortifiquen en bè del proïsme; persones que donen als seus germans les claus d'un món desconegut, ensenyant-los a aprofitar ses seves riqueses; mostrant-los el camí del progrés, l'història d'els sabis i els adalants d'els instruïts.

¡Honor a les belles instruccions!

Seguiu, nobles persones, ensenyant el vertader camí a la joventut que vos segueix, que encara que alguns de vltros no veuen els fins desitjats, ja tè en conta el Creador vostros esforços i treballs i jo humil criatura crit en totes las meues forces:

¡Premis als qui se 'ls mereixen.!

Un patriota.

INCA 2 gener 1916.

¡Artríticost! el reuma, así como la ciática, arenillas, mal de piedra, gota, cólicos nefríticos, neuralgias, etc., se curan tomando la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

La Creu Rotja a Inca

Es ja del tot un fet, porer dir, en nostra Ciutat l'implantació de tant benèfica Institució.

Diumenge passat al vespre en el Saló-teatre del Circol d'Obrers Catòlics, tengué lloc una veïlada, per veure de animar la cosa. Ademés dels socis ja existents que passen de cinquanta, e-hi assistí nombrosa concurrència. Comença a fer us de la paraula el Reverent P. Cerdá, que exposà amb ben afinades observacions les conveniències que ha de reportar a Inca La Creu Rotja. Després parlà l'eloqüent orador P. Robert Redal, Dominicà, que a pesar de haver fet en el mateix dia un sermó al matí i una conferència al cap vespre, feu un hermós parlament, comparant la caritat del Cristianisme, una expressió de la qual és la Creu Rotja, amb l'egoisme i crueldat del Paganisme. Els dos oradors foren molt aplaudits.

A continuació se lletgiren cartes d'adhesió al acte que s'celebrava i de felicitació per l'obra començada. Una d'aquestes cartes fong del delegat especial de la Creu Rotja a Mallorca, el llicenciat Mossèn Valenzuela, que per motius de salut no pogué passar a Inca com desitjava. Les altres resultaren ser dels fills d'Inca els Canonges Garau, entusiastes d'eixa Institució i del Secretari del Obispat Mossèn Joan Quetglas.

En dita casa social i en el Sindicat Obrer s'han ubertes llistes pels qui dessitgin esser socis.

Demà diumenge a les 6 des vespre tindrà lloc en el mateix centre catòlic una reunió de tots els socis, per procedir seguidament a la constitució de la Junta Directiva.

Desitjam de veres, que'ls entusiasmes no decreixin en pro d'una Institució que ha de donar bon nom a nostra Ciutat.

Ecos d'Artá

Lletgíds de LA VEU D'INCA, si el Directó d'aquest simpàtic setmanari té sa bondat de dà acohiment a sa nostra correspondència, de tant en quant sentireu ets *Ecos* que vos arrbaràn desde aquest poble, donant-vos notícia de tot lo que aquí vagi socceint que meresca que hi paren esment. Per avui crec que de res més nou podría parlar-vos que des *nou* Ajuntament que des principi de s'any ençà mos retgeix.

«¿Que ferà? Que no farà?» Això són ses preguntes que tot-hom se dirigeix i mentres uns tenen en ell grans esperances, altres ne fien ben poc. Jo, amics lletgíds, lluny, ben lluny de tota passió política, aniré contant-vos lo que ell fassa criticant ets seus fets amb un criteri recte, desapassionat, justiciè. Tot quant ferà bé, rebrà es meus aplaudiments mes sencés, lo que ferà malament, la meva censura mes agre.

Comensaré avui per dir-vos colca cosa sobre sa constitució i primés actes de sa vida.

Convé sapigueu primerament que passa en ell una de ses rareses que sa política i sols ella a lo milló mos endossa i és que hi ha una *majoria*

que és minoria. ¿Com s'enten això? Idò, que integren s'Ajuntament tres restgíds lliberals, tres conservadós, un *obré* i sis mauristes (n'hi ha que 'ls-e diven quatre mauristes i dos regionalistes, però jo no 'ls ho vui di ja que tots se calificaren *mauristes*); sembla que aquels *sís* haurien de du es tango, idò no, sapigueu que s'han ajuntats en majoria es tres lliberals, tres conservadós, s'obré i dos des mauristes total nou, i en minoria hi queden quatre mauristes.

A sa constitució va sortir elegit Bal'le major D. Guiem Tous Ginart, conservadó, per nou vots, un en contra i tres en blanc. Per primer tinent sortí per unanimitat D. Antoni Cano Garcies, (Maurista), i per segón D. Joan Sard Font, lliberal, també per nou vots i quatre en blanc. De manera que el primer tinent és per tant s'únic que sortí per unanimitat. Si per cap d'ells, idò, podria cridar-se *Visca el bal'le popular* com sembla que se cridava a sa sortida de sa sessió per una part de públic, se suposa que sols anava per D. Toni Cano; parò això de suposà no vol dir res, perque molts suposaven també que es Bal le majó dimitiria una vegada pres possessori per varies raons: 1.ª perque consideraven que feriria s'honor de militar el veure que no comptava ni de molt en tot es poble com ell creia; 2.ª perque havien fracassat tots es trebais i corregudes que abans se feren perque sa minoria el votàs i tercer, perque és molt difícil administrar rectament i trobar-se aplé d'ns sa Casa de la Vila, tenquent en contra, ademés d'una gran part de s'opinió, ets seus superiors geràrquics que son de partit diferent. ¡Ja hu crec, idò, que bona part des públic quedà enganat quant li vé pendre sa vara tant content!

Tancada sa sessió, tot s'Ajuntament s'en entrà dins sa Secretaria a on sembla que va rompre i sorti de mare, es torrent de propòsits que duien fets i aon prometeren es nous Bal'les fé justicia i res mes que justicia per tot-hom, no fé política sinó bona administració i sobre tot cumpli sempre sa llei. Sa minoria, per veu d'en Andreu Femenies ex-sindic, prometé fer-los costat sempre i cuant cumplesquen lo promés, però cotradint-los sempre que vulguen burlar ses lleis o fe tort a colcú.

Tot això va se remarcad pes pocs qui hu sentiren amb sa mes sincera aprovació ja que són uns propòsits hermosíssims, un programa capàs d'atreure-se ses simpàfies de qualsevol romàntic, amic de s'administració populà.

Pero es *bal'le proposa* i un *altre disposa*; així es que s'ànima mos va caure an es peus quant just després d'esposà aquets propòsits es bal'le m jò cridà ets empleats, escrivents, saig etc. i en nom de s'Ajuntament (*nom* gastat en fals, ja que llavò acabava de constituir-se i sa llei proibeix en sa primera sessió pendre cap acord) les demanà que tots presentassen sa dimisió. Uns l'entregaren per escrit, i segóns diven, aquets qui la duien ja preparada, eren es qui tenien sa consigna d'entregar-la amb sa promesa adelantada de que no les ho admetrien; ets altres sa posaren a disposició des nou bal'le *justiciè* i sense aquest coneixer-los, i sense tenir cap prova fonamentada de mal comportament de part d'ells los destitui des càrrec aquell dia mateix i a sa sessió sigüent ja foren proveïts amb ampleats nous amics seus.

Mal comens, després d'un llarc sermó de *justicia, llei i administració*. Valga que aquest sermó se va fé en secret dins sa Secretaria, perque sino, en so primé dia es nous administradós *haurien crígut de s'ase* com deim en bon mallorquí i es poble qui tant espera d'ells hauria comensat per posar en corantena tot quant di-

guessen i no creuria tan facilment en ses promeses de *rectitut, justicia* etc. etc

Pe sa primera, callem, que no porem di res, perque tot-hom és errable i se suposa que en aquell instant el degué cegà sa passió política; o sa *pressió ex-trapolítica* de colca regidó lliberal que si'l votà, va esè mediant sa promesa d'una plassa d'escrivent... i sense aquest vot ja no mes ni quedaven vuit i amb pocs marcos ja no s'hauría pogut di mes *enviat d'es poble*.

Això es el primé fet que justament i molt a pesar meu he hagut de retreure, i anava ja a cloure aquesta correspondència quant me diuen qu'una brigada de ceminés municipals espedrega i netetja tots es carrés i plasses. ¡Gracies a Deu! Això si que's una bona obra i vagi per ella es nostro aplaudiment.

Lectós fins an es número qui ve, si Deu ho vol.

Un artanenc de bon humó.

Cronicó d'Inca

Dia 8.—A missa primera i a la Parroquia se son casats En Josep Aguiló Valls amb Na Catalina Llompart Martorell. Beneí la unió el cosí del noví Mossen Josep Aguiló.

Les desitjam una pau i unió llarga: talment la que reinà en tot temps entre els sants esposos de Nasaret.

Dia 9.—Arreu es sent alabar el nou Bal'le D. Domingo Alzina qui desde que prengué possessori de la vara s'és demostrat aimador de la higiene, fins an es punt, de fer tocar el dos de nostra Ciutat a les palomes de mal viure; també ha fet molts d'esforsos per a enderrocar el joc de tavernes i casinos encomenant a D. Antoni Barceló Jefe de Policia que servi la vara ben drete per agranar de la nostra Ciutat an els jugadors, lladres del pà de ses families.

Beníssim senyor Bal'le; si sempre dú es llum tan dret en questions de moralitat li serem ben amics i se farà admirar i estimar de totes les persones honrades sien del partit que sien.

—Els exploradors d'Inca a les 8 i mitja van a missa per primera vegada. ¡Quin encantari veure aquells al'lotons tan atents!

A les 10 partiren a Santa Magdalena per a realitzar la primera excursió.

A la una dinaren, se les donà erròs cuitat per ells mateixos, que diven que fou de primera. Cada un d'ells duia queicom més a dins sa motxilla per derreria que després de s'arròs e-hu esbrinaren amb un sant-i-amèn.

Al acabar de menjar D. Antoni Ferrer, Mestre del Pes del Bessó, les enflocà un discurs molt entusiaste. Digué que els al'lots guaites d'Inca havien escullit el lloc més adequat per expressar els seus sentiments de bons inqueros, al anar a Santa Magdalena.

Moltes altres garrides coses digué que als al'lots i a les persones del Comitè que hi pujaren i escoltaren en molta atenció.

Acabà donant un visca els exploradors d'Inca.

—El dematí a les 10 una festa votiva s'és celebrada a l'església de Sant Francesc en acció de gràcies a Sant Antoni de Padua per haver recobrat salut D.ª Francisca Gelabert esposa de D. Miquel Mir del maguetzem de taulons. Predicà lo Pare Redal Dominicà.

—El cap-vespre s'és inaugurat el local de la Societat La Pau; amb aquest motiu fou organitzada una vel·lada bufarella de tot.

El Pare Cerdà conseller del Sindicat, donà una conferència historiant l'acció de la societat obrera. Donà pràctics consells pel seu fàcil desenvolupament.

Amb una agilitat de paraula que incautiva força als inquirers, el Pare Redal conferencià sobre la dignitat del obrer:—Va presentar com-e primer obrer a Deu qui en sis dies creà el món i el setè descansà.

Tregué a Jesucrist com-e model del obrer i atoreà amb energia an aquests directors qui roben les creences religioses an els obrers fent en casos crítics de la carn d'aqueixos, menjà pels canons mentres que ells en son escàpols amparats a l'ombra de la impunitat de diputats.

L'Escolania seràfica armonisà la festa tot cantant amb esquisit gust cants amb gests que agradaren força a la concurrència.

—Una reunió de propaganda tengué lloc el vespre en el teatre del Círcol d'Obrers Catòlics per a plantar a Inca la Creu Rotga. Presidiren el senyor Ecònom, D. Josep Siquier, el Pare Cerdà, el Pare Redal D. Vicens Ribas promotor de la Creu Rotga, el Sargent Castillo i el President del Círcol.

Perroraren beuament el Pare Cerdà i el Pare Redal. El Sargent Castillo llegí cartes de adhesió i donà les gràcies als assistents a la reunió.

Dia 10.—Remoretja la gent que an el taller de calçat de l'Amo'n Bartomeu Payerras s'és comès un robo. Una friolera: 1650 pessetes!

Gràcies a les avengudes i segiloses pesquises de la Benemèrita en un dia ès trobat el lladre i retornada tota entera la cantidat a son Amo. Trebais com aquest, encara que sien d'obligació, per lo difícils que són i per la segacitat en que s'han duit a terme, mereixen la més coral anhorabona.

L'autor ès un jovensà, N'Antoni March, sembla que'n feu part a dos individus més.

1650 pessetes an aquest temps que mos trobam fan un bon arregar, però hi fa tant de fret an el fonde!

Deu mos lliber d'aquesta casta de tentacions!

Dia 14.—Es viaticada Sor Alejandra del Convent de la Caritat de Sant Vicens de Paul.

Ara tenim dues religioses viaticades: una de cada convent de les dedicades al servici del poble. Que Deu los dó la salut si convé. Amen.

El novell Cronista.

MERCAT D'INCA

Preus que reigiren a nostro mercat

Bessó	a	102'00	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	08'50	id.
Ordi	a	9'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'50	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siuons	a	30'00	id.
Garroves	a	6'00	

NOTICIES

D. Ramón Piña ens participa que ha trasportat el seu *Consultori Clínic Veterinari* a la Plaza de l'Olivar número 11 devora l'Hostal de Ca'n Meló, de Palma.

Durant la derrera setmana la «Caxa de pensions per a la veïes i d'estalviaments», ha rebut per imposicions la cantidat de 675.875 pessetes i ha pagat per recobraments d'estalvi i per plaços mensuals de pensió 494.642 pessetes, havent ubert 477 llibretes noves.

Hem rebut una interesant fulla-balanç titulada *Ora et Labora en 1915*, en que se resumeix els treballs fets per les tres seccions que integra l'Obra: la Secció de seminaristes; el Centre d'Acció sacerdotal i l'Associació dels crevats de la Premsa.

Aquesta ha duplicat el número dels seus membres, formant en ella nombrosos periodistes i propagandistes catòlics, sacerdots i seglars. El Centre d'Acció sacerdotal organisa actualment una Hemeroteca catòlica (calendari o almanach) i la Secció de

seminaristes prepara la celebració del VIII Certamen periòdic. En aquesta festa serà mantenador l'eloqüent orador l'lm. Senyor D. Leopod Eijo Garay, Bisbe de Tuy. Felicitam per tot això al Centre «Ora et Labora».

¿TENEIS SABANONES? usad el

Granol Grau

que es el remedio poderoso para curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las Farmacias. DEPOSITO GENERAL: Grau—Farmacéutico.—INCA.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubí. Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. M. Durán.—Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.